

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny
w składzie:

Przewodniczący : SSA Jadwiga Galas

Sędziowie : SA Janusz Kiercz

SA Iwona Wilk (spr.)

Protokolant : Barbara Knop

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2015 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt II C 353/14

1. oddała apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Iwona Wilk

SSA Jadwiga Galas

SSA Janusz Kiercz

UZASADNIENIE

Powód R. K. w dniu 3 września 2014 r. wniósł do Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku pozew, w którym zgłosił żądanie zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w R. na jego rzecz kwoty 1.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2014 r. i kosztami procesu tytułem odszkodowania za szkodę spowodowaną wydaniem przez Sąd Rejonowy w R. orzeczenia niezgodnego z prawem. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powód wskazał art. 417 k.c. i art. 424^{1b} k.p.c.

Pozwany Skarb Państwa - Sąd Rejonowy w R., reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa - w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z 13 listopada 2014 roku Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu państwa kwotę 1800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że Sąd Rejonowy w R. ponownie rozpoznając sprawę - w wyniku uchylecia pierwszego wyroku przez Sąd Okręgowy w Gliwicach i przekazania sprawy z powództwa R. K. przeciwko (...) Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę do ponownego rozpoznania - wyrokiem z dnia 11 marca 2014 r. zasądził na rzecz powoda od w/w ubezpieczyciela kwotę 5.959,97 zł wraz z odsetkami, a rozstrzygając o kosztach procesu w punkcie trzecim wyroku obciążył całością tych kosztów (...) Towarzystwo Ubezpieczeń Spółkę Akcyjną w W., pozostawiając jednakże szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu. Pełnomocnik powoda na rozprawie przed wydaniem tego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach zgłosił ogólne żądanie "zasądzenia zwrotu kosztów procesu". Referendarz sądowy postanowieniem z dnia 28 maja 2014 r., wskazując, że opiera się o przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz § 6 pkt. 4 w zw. z § 13 pkt. 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu, zasądził od (...) Towarzystwa Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda kwotę 2.455 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, na którą złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 324 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, koszty zastępstwa prawnego za pierwszą instancję w kwocie 1.200 zł, opłata sądowa od apelacji w kwocie 314

zł i koszty zastępstwa prawnego za drugą instancję w kwocie 600 zł. Powód wniósł skargę na to postanowienie referendarza sądowego, zatytułowaną zażaleniem, wskazując, że w zasądzonych kosztach nie uwzględniono kosztów zastępstwa procesowego za ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji. W wyniku rozpoznania tej skargi Sąd Rejonowy w R., w składzie trzech sędziów zawodowych, postanowieniem z 11 czerwca 2014 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. W uzasadnieniu Sąd przytoczył okoliczności faktyczne i wskazał w jaki sposób liczone są koszty zastępstwa prawnego tj. że uzależnione są od wartości przedmiotu sporu.

Sąd Okręgowy zważył, że spór w sprawie sprowadzał się do oceny czy wydane przez Sąd Rejonowy w R. rozstrzygnięcie nieuwzględniające żądania przyznania powodowi kosztów zastępstwa procesowego za ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji było orzeczeniem niezgodnym z prawem uzasadniającym żądanie odszkodowania.

Stosownie do art.417¹ § 2 k.c. można domagać się naprawienia szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia, jednakże dochodzenie naprawienia takiej szkody możliwe jest po uprzednim stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Takim odrębnym przepisem jest art.424^{1b} k.p.c. zgodnie z którym w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których w/w skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. Powód składając skargę na postanowienie referendarza rozliczającego koszty wykorzystał przysługujący mu środek prawny, a ponieważ sąd rejonowy rozpoznając skargę na postanowienie referendarza w przedmiocie kosztów procesu, stosownie do art. 398²³§2 zd.2 k.p.c. orzekł jako sąd drugiej instancji, rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów stało się prawomocne. Z uwagi na to, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie przysługuje od prawomocnego orzeczenia o kosztach procesu (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006/9/153, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2014 r., II CNP 64/13, LEX nr 1455105) powód dla dochodzenia odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 11 czerwca 2014 r. nie musiał uzyskiwać w odrębnym postępowaniu uprzedniego stwierdzenia niezgodności tego orzeczenia z prawem.

Podkreślić należy, że jak zgodnie przyjmuje się w orzecznictwie, w tym również Sądu Najwyższego, orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art.424¹§2 k.p.c. w zw. z art.417¹§2 k.c. - to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność z prawem powodująca powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa musi mieć więc charakter

kwalfikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim wypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. Nie każde więc nawet wadliwe orzeczenie uzasadnia przyznanie stronie odszkodowania, a skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie może być traktowana jako "normalny środek" prowadzący do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od Państwa w odniesieniu do każdego wadliwego orzeczenia (por. np.: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2014 r., II CNP 60/13, LEX nr 1477428; z dnia 25 kwietnia 2014 r., II CNP 60/13, LEX nr 1477428; z dnia 17 października 2012 r., I CNP 13/12, LEX nr 1293664; z dnia 23 listopada 2011 r., V CNP 14/11, niepubl.; z dnia 22 lipca 2010 r., I CNP 100/09, LEX nr 603887; z 3 czerwca 2009 r. sygn. IV CNP 116/08, niepubl. z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. I BP 4/10 niepubl.; z dnia 25 marca 2009 r. sygn. V CNP 93/08, M. Spół. 2009, nr 5, poz. 30; z dnia 14 kwietnia 2008 r. II BP 62/07, niepubl.; z dnia 28 marca 2007 r. sygn. II CNP 124/06, niepubl.; z dnia 7 lutego 2007 r., III CNP 53/06, niepubl.; z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/04 niepubl.; z dnia 21 lutego 2007 r., I CNP 71/06, niepubl.;). Takie pojmowanie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie pozostaje w kolizji z ogólnym pojęciem bezprawności przyjmowanym na gruncie art. 77 ust. 1 Konstytucji RP oraz art.417¹ k.c. Sędzia poruszający się na obszarze przyznanej mu swobody i nie przekraczający jej granic, pozostający w zgodzie z własnym sumieniem, jak też prawidłowo dobierający standardy orzeczenia, działa w ramach porządku prawnego, nawet gdy wydane przez niego orzeczenie może być ocenione jako niezgodne z prawem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 2007 r., I BP 26/07, niepubl.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że obecnie obowiązujące przepisy (obowiązujące również czasie wydawania kwestionowanych przez powoda jako zgodnych z prawem postanowień referendarza sądowego oraz Sądu Rejonowego w R.) regulujące kwestię wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym, tj. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.), podobnie jak poprzednio obowiązujące rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 1997 r. Nr 154, poz. 1013, z 1998 r. Nr 159, poz. 1049 oraz z 2002 r. Nr 73, poz. 672) nie zawiera uregulowania, które stwierdzałoby, że jeżeli skutek orzeczenia instancji wyższej doszło do ponownego rozpoznania sprawy w pierwszej instancji, profesjonalnemu pełnomocnikowi należy się odrębnie wynagrodzenia za ponowne prowadzenie sprawy w tej instancji. Regulujące tą kwestię uregulowanie istniało W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 czerwca 1992 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości (Dz. U. Nr 48, poz. 220, z 1994 r. Nr 119, poz. 578 i z 1995 r. Nr 153, poz. 786), bowiem §5 tego rozporządzenia przewidywał, że jeżeli skutek orzeczenia instancji wyższej doszło do ponownego rozpoznania sprawy w pierwszej instancji, adwokatowi należy się 75%

wynagrodzenia za ponowne prowadzenie sprawy w tej instancji. Z faktu, że takie uregulowanie nie znalazło odzwierciedlenia w kolejnych rozporządzeniach dotyczących wynagrodzenia radców prawnych wbrew twierdzeniom powoda wcale w oczywisty sposób nie wynika, że w przypadku kiedy doszło do ponownego rozpoznania sprawy w pierwszej instancji, to takiemu profesjonalnemu pełnomocnikowi należy się odrębnie całe przewidziane stawką minimalną wynagrodzenie za ponowne rozpoznanie sprawy przed sądem I instancji. Taki reprezentowany przez pełnomocnika powoda pogląd - jak już wyżej wskazano - nie znajduje wprost potwierdzenia w przepisach dotyczących przyznawania wynagrodzenia za czynności radców prawnych. Taka zaś wykładnia jest jedną z możliwych wykładni, a tymczasem jeżeli przyjęta przez sąd wykładnia przepisów prawa jest jednym z możliwych i akceptowalnych wariantów ich wykładni, która ponadto jest przyjmowana w judykaturze oraz piśmiennictwie, to zastosowania tych przepisów w następstwie takiej ich wykładni w ustalonym stanie faktycznym, nie można uznać za rażąco wadliwe i uzasadniające w świetle wyżej przytoczonych przepisów odszkodowanie z tytułu wydania prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 r., V CNP 32/13, LEX nr 1463429 oraz wyżej powołane orzeczenia Sądu Najwyższego). Już chociażby z tego powodu w świetle obowiązujących przepisów nie można podzielić twierdzenia powoda, że postanowienie Sądu Rejonowego w R., czy też wcześniejsze postanowienie referendarza sądowego tego Sądu, było orzeczeniem niezgodnym z prawem w takim stopniu, że uzasadniało dochodzenie odszkodowania żądanego w niniejszej sprawie. Zwrócić należy uwagę na fakt, że profesjonalny pełnomocnik powoda dla udowodnienia zasadności dochodzonego w niniejszej sprawie żądania sam dokonywał wykładni przepisów dotyczących zasad wynagradzania radców prawnych przyznając, że obecnie żaden z przepisów nie reguluje tej kwestii wprost, odwoływał się do wykładni historycznej, a nawet do orzecznictwa sądów administracyjnych. Stwierdzić należy, że kwestionowane przez powoda orzeczenie Sądu Rejonowego w R. jest orzeczeniem, któremu w zakresie rozstrzygnięcia w ogóle nie sposób zasadnie zarzucić niezgodności z prawem. Jak wyżej wskazano nie pozostaje ono w sprzeczności z żadnym z obowiązujących przepisów, a dodatkowo jest ono zgodne z linią orzecniczą Sądu Najwyższego - odmienną z kolei od stanowiska przedstawionego przez pełnomocnika powoda w niniejszej sprawie - który w swoich orzeczeniach podkreśla, że ponowne rozpoznawanie sprawy po uchyleniu pierwszego z orzeczeń nie jest nowym, drugim postępowaniem, które uzasadniałoby odrębne naliczanie stawki wynagrodzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r., I CZ 108/10, OSNC-ZD 2012/2/26; postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lutego 2011 r., IV CZ 109/10, LEX nr 811874). Bezzasadnym był zarzut strony powodowej, że wyżej powołane orzeczenia Sądu Najwyższego nie są adekwatne do okoliczności niniejszej sprawy z uwagi na rzadkość występowania sytuacji uchylania przez Sąd Najwyższy do ponownego rozpoznania orzeczeń sądów apelacyjnych, ponieważ przy wykładni przepisów nie chodzi o kwestię częstotliwości, ale o zasady, a zasady dotyczące

rozstrzygnięcia o kosztach zastępstwa procesowego są takie same bez względu na to, który z sądów rozpoznaje sprawę. Powoływanie się przez stronę powodową na orzecznictwo sądów administracyjnych nie tylko było chybione z uwagi na fakt, że niniejsza sprawa nie ma charakteru sprawy administracyjnej, ale również dlatego, że orzecznictwo Sądu Najwyższego rozpoznającego sprawy cywilne w rozumieniu art.1 k.p.c. stoi w sprzeczności z poglądem reprezentowanym przez pełnomocnika powoda. Wskazać można, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 17 października 2011 r. (I UZ 33/11, OSNP 2012/21-22/274) nie tylko wskazał wprost, że rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. wynagrodzenie pełnomocnika przypisuje do "spraw", a Kodeks postępowania cywilnego nie pozwala traktować "sprawy", którą na skutek uchylecia rozpoznaje sąd pierwszej (odpowiednio drugiej) instancji, jako sprawy innej, ale wręcz stwierdził, że wyższe wynagrodzenie przy ponownym rozpoznaniu sprawy może być wynikiem jedynie dwóch sytuacji, tj. wcześniejszej zmiany przedmiotowej powództwa (co wyraźnie wynika z brzmienia § 4 ust. 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz § 4 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) lub w sytuacji zgłoszenia wniosku o przyznanie wynagrodzenia w stawce wyższej niż minimalna (tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 10 lipca 2013 r., III AUa 152/13, LEX nr 1422411). Wbrew twierdzeniom strony powodowej sąd nie ma zatem obowiązku z urzędu uwzględniania przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika ile razy sprawa była rozpoznawana przez sąd I instancji.

Zatem nie jest tak jak przedstawia to strona powodowa, że w sposób rażąco sprzeczny z prawem została pozbawiona możliwości zwrotów kosztów poniesionych w związku ze zwiększonym nakładem pracy pełnomocnika powoda, ponieważ uzyskanie kosztów uwzględniających ten zwiększony nakład było możliwe, ale wymagało zgłoszenia wniosku, który jednakże w sprawie nie został zgłoszony a co – jak wyżej wskazano – nie mogło uzasadniać przyznania kosztów w stawce wyższej niż minimalna, jaka zasadnie w tej sytuacji orzekł Sąd Rejonowy w R.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1,3 i 4 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją powód, który zarzucając naruszenie prawa procesowego tj. art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. poprzez uznanie, że powodowi nie należy się zwrot kosztów zastępstwa procesowego za ponownego rozpoznanie sprawy po uchyleniu wyroku wniósł o jego zmianę i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 1500 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2014 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę spowodowaną wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem przez Sąd Rejonowy

w R. oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona.

Z uwagi na to, że apelacja podnosi jedynie zarzut naruszenia prawa uzasadnienie ograniczone zostanie do wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia, zgodnie z art. 387 § 2¹ k.p.c.

W pierwszym rzędzie podkreślić trzeba, że Sąd Apelacyjny podziela dokonaną przez Sąd I instancji wykładnię przepisu art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 424^{1b} k.p.c. wtedy gdy Sąd ten powołuje i precyzuje kryteria, których spełnienie zezwala na przyjęcia, iż orzeczenie sądu może być uznane za niezgodne z prawem, rodząc tym samym odszkodowawczą odpowiedzialność Skarbu Państwa, a także podziela argumentację Sądu I instancji co czyni zbędnym ich ponowne przytaczanie i powtarzanie przez Sąd Apelacyjny.

Odnosząc się natomiast do zarzutu apelacji naruszenia art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. to stwierdzić trzeba, że nie jest on uzasadniony i nie może odnieść zamierzonego skutku bowiem nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, by wypracowana w orzecznictwie wykładnia pojęcia orzeczenia niezgodnego z prawem a więc takiego, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej, miało odniesienie wyłącznie do ewentualnych norm o charakterze materialnoprawnym i nie znajdują zastosowania w przypadku norm procesowych. Nie można bowiem zasadnie twierdzić, iż naruszenie norm procesowych jako prowadzących do stwierdzenia niezgodności z prawem orzeczenia sądu, miałyby być oceniane według innych zasad czy kryteriów niż wtedy gdy zarzuty dotyczą niezgodności orzeczenia z prawem materialnym.

Nie ulega wątpliwości, że przepis art. 98 § 1 k.p.c. statuuje dwie podstawowe zasady rozstrzygania o kosztach procesu tj. zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy, wedle której strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić swojemu przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu i zasadę kosztów niezbędnych i celowych do której to kategorii zalicza się, stosowanie do art. 98 § 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. koszty zastępstwa procesowego świadczonego przez pełnomocnika profesjonalnego m.in. adwokata lub radcę prawnego. Przy czym co do wysokości wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego przepis ten odsyła do odrębnych przepisów, w przypadku radcy prawnego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.), które to przepisy wyznaczają wysokość tegoż wynagrodzenia oznaczając jego granicę minimalną i maksymalną i powołując się także na kryteria oceny wysokości tegoż wynagrodzenia w

postaci niezbędnego nakładu pracy radcy prawnego, charakteru sprawy i nakładu pracy radcy prawnego przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (§ 2 ust. 1 rozporządzenia z 28.09.2002 roku) o czym stanowi także art. 109 § 2 k.p.c.

Poza sporem pozostaje to, że Sąd Rejonowy w R., prawidłowo zastosował zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy z art. 98 § 1 k.p.c. orzekając w ten sposób o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu w wyroku z 11 marca 2014 roku, pozostawiając referendarzowi ich szczegółowe wyliczenie.

Powód w tej sprawie nie tyle kwestionuje zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy, gdy ta pozostała nienaruszona co wysokość zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego, a więc wysokość tych niezbędnych kosztów procesu, które powód poniósł na wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika, przy czym w ocenie powoda, zasądzone wynagrodzenie powinno być wyższe gdy na skutek uchylecia wyroku przez sąd odwoławczy sprawa była ponownie rozpoznawana przez Sąd Rejonowy.

W tym jednak zakresie należy podzielić wnioski i argumenty Sądu I instancji poparte orzecznictwem Sądu Najwyższego sprowadzające się do tego, że w takiej sytuacji ponownego rozpoznania sprawy na skutek kasatoryjnego orzeczenia sądu odwoławczego, nie mamy do czynienia z odrębnym postępowaniem za które powinno być policzone oddzielne wynagrodzenie radcy prawnego, obok wynagrodzenia za postępowanie zakończone uchylonym następnie orzeczeniem. Z tego niewątpliwie wynika, że wysokość wynagrodzenia adwokackiego (radcy prawnego) w sytuacji ponownego rozpoznania sprawy może być przedmiotem odmiennej wykładni tj. takiej jaką prezentował powód popartą poglądami orzecznictwa sądów administracyjnych jak i tej którą przytoczył i omówił Sąd I instancji.

W żadnym więc razie nie można zgodzić się z apelującym by doszło do kwalifikowanego, elementarnego, oczywistego i rażącego naruszenia prawa (art. 98 k.p.c.), gdy w objętym sporem orzeczeniem Sąd odwołał się do wykładni prawa funkcjonującej w orzecznictwie sądów powszechnych a wobec tego nie może być to orzeczenie zakwalifikowane jako wadliwe i naruszające prawo w rozumieniu art. 424^{1b} k.p.c. i rodzące tym razem obowiązek odszkodowawczy pozwanego, o którym mowa w art. 417¹ § 2 k.c.

Z tych przyczyn apelacja jako nieuzasadniona podlega oddaleniu na podstawie art. 825 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. oraz § 13 ust. 1 punkt 2 w zw. z § 6 punkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz. 461 ze zm.).

